

Jelena Lasan

Pesmi

Klaviature

Moški dežnik leži v kotu in pušča vodo.
Bistro, brezbarvno vodo.
Hitijo ga pobirat njene roke.
Nežno, ljubeče in predano.
Položila ga bo tja, kamor ga vedno položi.
Poleg njegovih čevljev.
Da bo čedno in uglajeno.
Da bo čeden in uglajen.

Po stopnicah teče dekle.
Teče za dežnikom.
Sramežljivo in z oranžnim listom v roki.
Ustavi se pred vrati, na katerih piše:

*Tu zbiramo le klaviature. Črno-bele tipke.
Oranžna je moteča.
Ne ohranja strukture.
Moti zaporedje.*

Prepozno

Poskušaj sedaj pretihotapiti
kanček upanja v moje telo.
Poskušaj sedaj z zvijačami in
iluzijami.
Poskušaj sedaj sestaviti
razklenjeno,
fluidno,
utapljujejoče.
Poskušaj sedaj z
objemi,
toplino
in poljubi.
Poskušaj sedaj kričati
v puščavi
samotne noči.
Že včeraj prepozno.

Utripi

Med štirimi stenami iščem živo.
Prežim nad premiki
in utripi.
Iščem vse, kar bi zadrževalo vodo.
Z nožem bi predrla vse za eno kapljo.
Zvokov ni.
Še sape ne, ki bi jo čutilo oko.
Stene! Stene!

Ženska, povezana s korenino, se polni.
Plodna obnavlja naravo.
V kriku se del nje odtrga.

Štiri stene so premalo.

Ljubimka

Stopila si v sobo
in legla na posteljo poleg mene.
Začela si šepetati v moje uho
nežne misli
sramežljive misli,
utaplajajoče misli.
Tvoja sapa me je grela.
Dišala si po poletju
in sem začela pozabljati
na ljudi, ulice,
nenapisane besede.
Odmaknila si glavo in se začela smejati.
Bila si otrok
in jaz sem bila tvoja igra.
Stegnila sem se k tebi,
da bi te poljubila.
Zapeljivo si zlezla iz postelje
in odšla iz sobe.
Ko je opoj popustil,
sem ugotovila,
da si bila le privid.

Misel v mreži

Misel se je ujela v mrežo,
v belo, vabljivo vabo.
Čaka na razplet,
da se bo lahko ujela v novo,
bolj čisto
in manj bolečo.
Prepovedana misel se je ujela v mrežo,
v belo vabljivo vabo.
Prepovedano sedaj prebiva in molči,
da je ne bi kdo slišal,
razkril
in obsodil.